

Pasqual Maragall: "Després de Pujol, Catalunya!"

TEXT DE LA DECLARACIÓ DE PASQUAL MARAGALL A GIRONA

El president Pujol s'ha acomiadat, i amb aquest gest seu crec que tanca un capítol històric. S'ha acomiadat a París, rectificanc posicions en política internacional -ja era hora-, i s'ha acomiadat aquí. Jo saludo amb tot el respecte el seu adéu.

En el seu bagatge hi ha coses molt positives que jo valoro i assumeixo sense recança, perquè **la meva obligació primera, la principal, com a president, serà retornar a aquest país la seva capacitat d'acceptar-se tal com és, tal com som, amb tots a dins.**

El país a partir d'ara es mirarà al mirall i es veurà sencer, tal com és. No serà mai més una part la que representarà el tot. No hi haurà més "*catalunyes*" bones i "*catalunyes*" dolentes. **No hi haurà catalans que van per bon camí i catalans que van per mal camí. No hi haurà més "ells" i "nosaltres". Tots serem nosaltres. Tots.**

Ara, avui, jo, Pasqual Maragall, amb tota la solemnitat i també amb tota la humilitat, proposo obrir un nou capítol. Proposo obrir, per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, el capítol de l'esperança i la confiança. L'esperança i la confiança han d'il·luminar el camí dels catalans, enmig de les incerteses i les dificultats del present.

Vam dir el setembre que nosaltres som el pas del pujolisme al catalanisme. Avui hem de dir, ben alt: després de Pujol, Catalunya!

En aquesta Catalunya gran mai més hi haurà un president, un règim que duri 23 anys. Em comprometo a no governar més de 8 anys. I que això sigui la norma per a la nova Catalunya.

El país va bé, es diu. I és veritat. Però és una veritat a mitges. Va més bé per a uns que per a uns altres. I, en els papers dels economistes, avui, en general, va bé; sí, però mostra signes inquietants d'incertesa de cara al futur.

L'esperança i la confiança cal fonamentar-les, primer de tot, en un bon diagnòstic, no val enganyar-se i el diagnòstic és aquest: ens cal un gran esforç, no solament pressupostari, no solament d'inversió pública, no solament de creació d'infraestructures sense les quals d'aquí a ben poc la nostra economia s'escanyaria.

Cal tot aquest esforç polític i econòmic, però també cal que els ciutadans prenguin consciència de la importància històrica del moment que estem vivint.

Catalunya pot aspirar, encara, a mantenir el seu lideratge econòmic i el seu equilibri social i la seva força cultural, però només pot aspirar-hi si tots, des del ciutadà més anònim fins al futur president, si els catalans m'honoren amb la seva confiança, tots, tots, hi posem el coll, sense espantar-nos davant les dificultats, sense por: amb el cor alegre, el cap fred i una gran generositat mútua.

L'esperança i la confiança en el futur no arriben per art d'encanteri, sinó per la constància en el treball.

Sabeu que la gent diu que en Maragall és tossut i constant; que són atributs del meu historial polític. Doncs bé, constància, coratge, claredat i respecte mutu és el que ens cal per afrontar, mirant-lo de fit a fit el moment històric que vivim: ple d'al·licients i de satisfaccions, però també d'inquietuds i d'interrogants.

La Catalunya de l'esperança que proposo -la Catalunya de la confiança en el futur- no és un país abstracte, sinó un país fet de persones molt

concretes, una part de les quals veu les coses més fosques -i les viu- amb més dificultats del que jo voldria.

Em proposo donar esperança a aquest país i a aquestes persones.

Em proposo garantir educació i habitatge. Em proposo donar esperança i confiança, seguretat i suport, inversió i solucions ... a les famílies, a la gent gran, als joves, als treballadors, a les dones, als malalts, als emprenedors, als barris, als mestres i professors, als alcaldes, als innovadors, als pagesos ... en definitiva, al poble de Catalunya. Aspiro com ells a una Catalunya lliure, pròspera i justa. Els catalans som lliures i farem ús de la nostra llibertat.

Aquest és el meu compromís.